

Братя Грим

Враната

Живяла някога една царица. Тя имала дъщеря, която била още съвсем малка и затова я носели на ръце. Веднъж момиченцето започнало да капризничи и понеже царицата не ѝ отговаряла, то изобщо не можело да се успокои. Тогава майката загубила търпение (в това време около двореца летели врани), отворила прозореца и извикала:

– Ако можеше да се превърнеш във врана и да отлетиш, ще намеря спокойствие!

Още не изрекла тези думи и момиченцето се превърнало във врана. Тя отлетяла в тъмната гора и дълго време родителите ѝ не знаели нищо за нея.

След време през гората минал един момък, чул вик и се спрял. Огледал се и видял враната, която била кацнала на едно дърво.

– Аз съм принцеса – казала тя, – но ме омагьосаха и само ти можеш да ме освободиш от магията.

– А какво трябва да направя? – попитал момъкът.

– В гората живее една старица – казала враната. – Отиди при нея, но няма да приемаш нищо за ядене и пиене, защото ще заспиш и няма да можеш да ме спасиш. Зад къщата на старицата се издига голяма кула, ще се качиш на кулата и ще ме чакаш. Три дни поред ще идвам с каляска точно в два часа. Първия път в каляската ще бъдат впрегнати бели жребци, втория – пепеляви, а третия – гарвановочерни. Ако си буден, ще успееш да ме освободиш от магията.

Момъкът се съгласил и се отправил към дома на старицата. Тя излязла да го посрещне и веднага му предложила вкусно ястие и напитка. Момъкът отказал да яде, но старицата така настойчиво го канела да отпие поне глътка, че той не можал да устои и отпил от чашата. После се качил на кулата. Скоро го налегнала умора и заспал дълбок сън. В два часа пристигнала враната с каляска, в която били впрегнати четири бели коня.

– Сигурна съм, че е заспал – казала тъжно тя и се качила на кулата. Видяла, че момъкът спи, разтърсила го силно, но напразно – той не се събудил.

На другия ден старицата отново му донесла храна и напитка, но той отказал. Ала тя не му давала покой, докато накрая той отпил една глътка. После се качил на кулата да чака враната. Около два часа почувствал такава умора, че не можал да издържи, легнал и заспал.

Точно в два часа враната пристигнала с каляска, в която били впрегнати пепеляви коне.

– Сигурна съм, че е заспал – казала тъжно тя. Качила се на кулата и

го разтърсила силно, но той не се събудил.

На следващия ден старичката му поднесла ястие, което ухаело много приятно, и чаша вино. Момъкът не посмял да яде, но не можал да устои на виното и отпил. Като се качил на кулата, така му се доспало, че веднага легнал и заспал толкова дълбоко, сякаш се бил вкаменил.

В два часа дошла враната с каляска, в която били впрегнати четири гарвановочерни коня. Тя била потънала в дълбока печал и казала:

– Зная, че той спи и няма да може да ме спаси.

Качила се при него на кулата, разтърсила го силно, но не можала да го събуди. Тогава тя оставила до него хляб, месо и вино, за да яде и пие колкото поиска, извадила от пръста си златен пръстен, на който било изписано името ѝ, и го поставила на пръста му. Оставила му и едно писмо, в което пишело, че ако момъкът иска да я освободи от магията, трябва да отиде в златния дворец на Стъклената планина.

Като се събудил, момъкът разбрал какво е станало и много се натъжил. Видял писмото, прочел го и се отправил към Стъклената планина. Дълго се скитал той, но не можал да го намери. Една вечер бил вече толкова уморен, че легнал под едно дърво и заспал. На сутринта, като отворил очи, видял, че пред него стои огромен великан.

– Тъкмо навреме идваш – казал великанът. – От дълго време нищо не съм ял и сега ще изям теб.

– Ако искаш да ядеш – отвърнал момъкът, – имам храна колкото поискаш.

И дал на великана хляба, месото и виното, които враната му била оставила. Великанът се нахранил до насита и останал много доволен. Тогава момъкът го попитал дали не знае къде е златният дворец на Стъклената планина.

– Знам къде е – отговорил великанът – и понеже имам малко свободно време, ще те заведа почти до самия дворец.

Така и станало. След като великанът си тръгнал, момъкът продължил да върви още два дни и две нощи и накрая стигнал до златния дворец на Стъклената планина. Дворецът се издигал на самия връх на планината. Момъкът започнал да се изкачва по нея, но както и да се мъчел, все се плъзгал надолу по стъклото. Разбрал, че няма да може да се добере до принцесата, и изпаднал в дълбока печал. Ала както си седял и оплаквал участта си, видял трима разбойници великани, които ожесточено се карали.

– Дал Бог добро! – извикал той.

Великаните го чули и спрели. Момъкът се приближил и ги попитал

защо се карат. Единият от великаните казал, че намерил пръчка, с която щом удариш по вратата, тя се разтваря, другият казал, че намерил такъв плащ, че щом го наметнеш, ставаш невидим, а третият казал, че намерил такъв кон, че с него можеш навсякъде да отидеш, та дори и да се изкачиш по Стъклената планина. Затова те не знаели дали да останат заедно, или да се разделят.

Тогава момъкът рекъл:

– Искам да взема пръчката, плаща и коня и в замяна ще ви дам неща, които са по-ценни и от златото. Но първо ще проверя дали казвате истината.

Великаните му разрешили да възседне коня, наметнали му плаща и му дали пръчката. В същия миг момъкът станал невидим, шибнал ги с пръчката и извикал:

– Така ви се пада! А сега, сбогом!

После се изкачил по Стъклената планина и се озовал пред вратите на двореца. Ударил по тях с пръчката и те се разтворили. Влязъл вътре, качил се по стълбите и пред погледа му се открила великолепна зала. Там седяла на трон принцесата, а пред нея имало златна чаша с вино. Момъкът се приближил до нея, свалил пръстена от ръката си, пуснал го в чашата и тя зазвъняла.

– Това е моят пръстен! – извикала принцесата, но тя не можела да види момъка, защото бил невидим. – Значи и човекът, който го е носил, трябва да е в двореца!

Тогава момъкът свалил плаща. Принцесата радостно се спуснала към него, целунала го и казала:

– Ти ме освободи от магията! А утре ще отпразнуваме нашата сватба.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2523>]